

Arrest

nr. 127 923 van 6 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart vluchteling van Joegoslavische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. JANSSENS en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker vangt in zijn gezin het minderjarige kind M. D, die de Duitse nationaliteit heeft, op.

Op 13 oktober 2011 dient de verzoeker een aanvraag tot inschrijving van M. D. in.

Op 8 februari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) geen gunstig gevolg aan

deze vraag tot inschrijving te geven en neemt hij tevens een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Op 15 november 2013 dient de verzoeker een nieuwe aanvraag tot inschrijving van M. D. in.

Op 16 december 2013 beslist de gemachtigde opnieuw geen gunstig gevolg aan deze vraag tot inschrijving te geven.

Op 16 december 2013 neemt de gemachtigde tevens een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Deze beslissing wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 6 januari 2014. Dit is thans de bestreden beslissing die als volgt luidt:

"(...)

BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris die de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, of van zijn gemachtigde, wordt aan S(...) M(...) geboren te (...) op (...) nationaliteit : Vluchteling van Joegoslavische herkomst verblijvende te (...) bevel gegeven de genaamde D(...), M(...)

geboren te (...) op (...), van Duitse nationaliteit, verblijvende te, (...)

Nationaliteit: Marokko

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Uit het dossier blijkt dat de betrokken minderjarige langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn (verblijft meer dan 90 dagen gedurende de laatste zes maanden - art. 7, 1-2° van de wet van 15.12.1980) . Uit de documenten van het dossier blijkt dat de minderjarige betrokkene sinds oktober 2010 in België verblijft.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan afgeleid worden dat er een lang verblijf wordt beoogd voor het minderjarige kind. Betrokkene is echter, overeenkomstig de artikelen 372 en 388 BW, minderjarig en juridisch onbekwaam om administratieve handelingen te stellen zoals bijvoorbeeld in eigen hoofde een aanvraag tot lang verblijf in te dienen. Een minderjarige dient door zijn ouder(s) of voogd vertegenwoordigd en bijgestaan te worden. In het belang van het kind en ter bescherming van zijn rechten dient het vergezeld te zijn en te verblijven bij zijn wettelijke vertegenwoordiger namelijk, ouder(s) of voogd.

Het kind is niet vergezeld van een ouder. In toepassing van het wetboek internationaal privaatrecht (cfr. art. 35 WIPR) en het burgerlijk wetboek kan het gezin bij wie het kind verblijft, de minderjarige niet wettelijk vertegenwoordigen aangezien de voorgelegde notariële akte (dd. 20.09.2013) m.b.t. het geven van een volmacht, door de moeder (D(...)) A(...)) aan de in België verblijvende familie S(...)-A(...), niet voldoet aan de vereisten van de artikelen 392 of 475 ter van het Burgerlijk Wetboek. Derhalve kan een eventuele aanvraag tot lang verblijf voor de minderjarige EU-burger onmogelijk rechtsgeldig worden ingediend. Alle andere voorgelegde documenten die werden voorgelegd in het kader van de aanvraag doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota een exceptie van onontvankelijkheid op.

Hij is van oordeel dat de verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het door hem ingediende beroep tot nietigverklaring ten aanzien van deze beslissing, nu er ter zake een gebonden bevoegdheid is van de staatssecretaris.

In de nota met opmerkingen zet hij de exceptie als volgt uiteen:

“De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel tot terugbrenging, genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)*

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981 als volgt luidt:

*“Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.
Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”*

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt de verzoekende partij geen schending op van de enigerlei hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.”

De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing een bevel tot terugbrenging betreft waarin tevens uitspraak wordt gedaan over een ingediende aanvraag tot inschrijving en over een eventuele

aanvraag tot lang verblijf. De bestreden beslissing strekt dan ook verder dan een loutere toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De verzoeker betwist de motieven in verband met de mogelijkheid tot het indienen van een aanvraag tot langdurig verblijf. Een onderzoek van de middelen dringt zich bijgevolg op. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Tevens voert hij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.¹

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.²

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.³

De Wet Motivering Bestuurshandelingen is ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Verzoeker werpt op dat de minderjarige de nationaliteit heeft van een EU-land en derhalve het statuut van EU burger kan invoeren. De moeder van het kind heeft de zorg mits door notaris gewettigde verklaring aan de heer S(...) S(...) en mevrouw M(...) A(...) overgedragen. Het staat vast dat deze laatste over een rechtmatig verblijf beschikken.

Door de Staatssecretaris wordt gesteld dat minderjarige zelf geen aanvraag tot vestiging langdurig verblijf kan stellen en dat het echtpaar S(...) S(...)-A(...) niet geldig kan vertegenwoordigen op grond van de voorgebrachte documenten. De voorgebrachte stukken voldoen evenwel goed aan de vereiste van de artikelen 392 en 475ter B.W.. De beslissing van de Staatssecretaris schendt dan ook de materiële motiveringsplicht door de bewijswaarde van de voorgebrachte documenten te miskennen.

De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en derhalve onvoldoende gemotiveerd.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor het aangevoerd artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing enerzijds naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat de minderjarige langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 bepaalde termijn, waarna verduidelijkt wordt dat de minderjarige meer dan 90 dagen gedurende de laatste zes maanden in het Rijk verblijft en dat uit het dossier blijkt dat de minderjarige sinds oktober 2010 in België verblijft. Anderzijds wordt ingegaan op het feit dat voor het minderjarig kind een lang verblijf wordt beoogd en wordt uiteengezet, met verwijzing naar de voorgelegde notariële akte van 20 september 2013, waarom een eventuele aanvraag tot lang verblijf voor de minderjarige EU-burger onmogelijk rechtsgeldig kan ingediend worden. Tevens wordt uitdrukkelijk aangegeven dat alle andere documenten die werden voorgelegd in het kader van de aanvraag geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

De verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de feitelijke gegevens die aan de oorsprong van de beslissing liggen, ontbreken, en hij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoeker voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoeker stelt dat de motivering niet afdoende en vaag is. Hij stelt dat de minderjarige de nationaliteit heeft van een EU-land en derhalve het statuut van EU-burger kan invoeren. Hij geeft aan dat de moeder van het kind de zorg "*mits door notaris gewettigde verklaring*" aan hem en zijn echtgenote heeft overgedragen en dat het vast staat dat zij over een rechtmatig verblijf beschikken. De verzoeker voert aan dat de staatssecretaris stelt dat de minderjarige zelf geen "*aanvraag tot vestiging langdurig verblijf*" kan stellen en dat hij en zijn echtgenote de minderjarige niet geldig kunnen vertegenwoordigen op grond van de voorgebrachte documenten. Hij stelt dat deze stukken evenwel goed voldoen aan de vereisten van de artikelen 392 en 475ter van het Burgerlijk Wetboek. De verzoeker voert aan dat de materiële motiveringsplicht geschonden is door de bewijswaarde van de voorgebrachte documenten te miskennen. Hij besluit dat de bestreden beslissing zeer summier en derhalve onvoldoende gemotiveerd is.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoeker zijn kritiek niet richt tegen het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dat het bevel tot terugbrenging op zich betreft. De verzoeker betwist geenszins dat de minderjarige M. D. langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 bepaalde termijn, dat het verblijf langer duurt dan 90 dagen gedurende de laatste zes maanden, dat de minderjarige sinds oktober 2010 in België verblijft en dat terecht verwezen wordt naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Zodoende beperkt de Raad zijn wettigheidstoetsing tot dat onderdeel van de motivering dat betrekking heeft op de ingediende aanvraag tot inschrijving en de mogelijkheid tot het indienen van een eventuele aanvraag tot lang verblijf voor de minderjarige EU-burger in de toekomst.

In dit verband dient te worden vastgesteld dat de verzoeker verwijst naar het feit dat de minderjarige de nationaliteit van een EU-land heeft en derhalve het statuut van EU-burger kan invoeren. De Raad wijst er echter op dat het loutere feit een Unieburger te zijn niet automatisch recht geeft op verblijf, maar dat de wettelijk bepaalde voorwaarden dienen vervuld te zijn. De verzoeker laat overigens na aan te geven op welk statuut de betrokken minderjarige beroep zou kunnen doen.

Verder stelt de verzoeker dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat noch de minderjarige zelf noch de verzoeker en zijn echtgenote als geldige vertegenwoordigers een *“aanvraag tot vestiging langdurig verblijf”* kunnen indienen. Waar de verzoeker niet lijkt te betwisten dat de minderjarige, waarvan de Raad benadrukt dat deze blijkens de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing slechts negen jaar oud is, niet zelf zulke aanvraag kan indienen, betwist hij wel dat hij en zijn echtgenote het kind niet geldig kunnen vertegenwoordigen. De verzoeker stelt met name dat de voorgebrachte documenten wel voldoen aan de vereisten van de artikelen 392 en 475ter van het Burgerlijk Wetboek.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verzoeker zich hiermee beperkt tot een loutere bewering en dat hij geenszins uiteenzet, laat staan aantoon, dat de door hem voorgelegde documenten inderdaad voldoen aan de voorwaarden van het Burgerlijk Wetboek. Het enkele gegeven dat de verzoeker er wat betreft de conformiteit van de voorgelegde notariële akte met de artikelen 392 en 475ter van het Burgerlijk Wetboek een ander standpunt voorstaat dan de gemachtigde, volstaat niet om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar artikel 35 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht. § 1, tweede lid van voormeld artikel luidt als volgt: *“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”*. Het is niet betwist dat het kind zijn gewone verblijfplaats in België heeft. Verder is niet betwist dat de verzoeker en zijn echtgenote niet de ouders van de betrokkene minderjarige zijn. De verzoeker meent echter dat hij en zijn echtgenote de minderjarige geldig kunnen vertegenwoordigen, omdat voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 392 en 475ter van het Burgerlijk Wetboek. Zij lijken zich aldus te beroepen op de bepalingen van de voogdij, geregeld door de artikelen 389 en volgende van het Burgerlijk Wetboek, of de pleegvoogdij, geregeld door de artikelen 475bis en volgende van het Burgerlijk wetboek.

Artikel 392 van het Burgerlijk Wetboek, waarnaar de bestreden beslissing en de verzoeker verwijzen, luidt als volgt:

“De ouder, die het laatst het ouderlijk gezag uitoefent, kan een voogd aanwijzen, hetzij bij testament, hetzij bij wege van een verklaring voor de vrederechter van zijn woonplaats of voor een notaris.

Op voorwaarde dat de ouders gezamenlijk handelen, kunnen zij zulks ook doen bij een verklaring voor de vrederechter of voor een notaris. Zij kunnen hun keuze op ieder ogenblik wijzigen door het doen van een nieuwe verklaring.

De verklaring blijft geldig na het overlijden van een van de ouders zolang de overlevende ouder deze niet heeft herroepen of geen voogd heeft aangewezen overeenkomstig het eerste lid.

Elk van de ouders kan de verklaring herroepen. De herroeping geschiedt voor de vrederechter of voor de notaris die de verklaring heeft ontvangen. Wanneer de verklaring is afgelegd voor een notaris, geschiedt de herroeping voor dezelfde notaris of voor een andere notaris, die de notaris die de

verklaring heeft ontvangen hiervan op de hoogte moet brengen. Van de herroeping wordt melding gemaakt op de verklaring.

Indien de persoon die overeenkomstig het eerste en het tweede lid is aangewezen, de voogdij aanvaardt, homologeert de vrederechter de aanwijzing tenzij ernstige redenen met betrekking tot het belang van het kind, die nauwkeurig zijn omschreven in de gronden van de beschikking, uitsluiten dat de keuze van beide ouders of een van hen wordt gevolgd."

Artikel 475ter van het Burgerlijk Wetboek, waarnaar de bestreden beslissing en de verzoeker eveneens verwijzen, luidt als volgt:

"De overeenkomst waarbij de pleegvoogdij tot stand komt en, in voorkomend geval, de toestemming van de echtgenoot van de pleegvoogd worden vastgesteld bij authentieke akte opgemaakt door de vrederechter van de verblijfplaats van de minderjarige of door een notaris.

Deze overeenkomst heeft eerst haar gevolgen nadat zij, op aanvraag van de pleegvoogd, bekrachtigd is door de jeugdrechtbank.

De jeugdrechtbank behandelt de aanvraag in raadkamer. De pleegvoogd en, in voorkomend geval, zijn echtgenoot, het kind indien het meer dan 15 jaar oud is, zijn voogd en toeziende voogd indien het reeds onder voogdij staat, alsmede degenen die overeenkomstig het vorige artikel hun instemming met de pleegvoogdij hebben betuigd, worden door de rechtbank gehoord, althans opgeroepen. (...). De procureur des Konings wordt altijd gehoord."

De Raad stelt vast dat zowel in het geval van de voogdij als in het geval van de pleegvoogdij de tussenkomst van een rechtbank vereist is, in het eerste geval die van de vrederechter, in het tweede geval die van de jeugdrechtbank. Daargelaten de vraag of de betrokken notariële akte van 20 september 2013 kan beschouwd worden als een aanduiding van de verzoeker en zijn echtgenote als (pleeg)voogden van de minderjarige M. D, dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat noch uit het verzoekschrift noch uit het administratief dossier blijkt dat een tussenkomst van de bevoegde rechtbank heeft plaatsgevonden. Uit het administratief dossier blijkt slechts een mislukte poging aangaande een eerdere overeenkomst die in het bijzijn van een advocaat werd opgesteld, in het kader waarvan op 5 maart 2012 een verzoek om rechtsbijstand werd ingediend bij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg om een rechtsvordering in te stellen tot het doen vaststellen van de voogdij over M. D, verzoek dat op 7 maart 2012 bij beschikking als ongegrond werd afgewezen, daar de verzoeker niet aangeduid had voor welke rechtbank hij deze procedure zou voeren, noch op welke wettelijke basis. Zoals reeds gesteld blijkt niet dat met betrekking tot voormelde notariële akte van 20 september 2013 enige homologatie- of bekrachtigingsprocedure werd gestart. Zodoende kan de verzoeker niet voorhouden dat de voorgelegde documenten wel voldoen aan de vereisten van voormelde artikelen van het Burgerlijk Wetboek en dat hij en zijn echtgenote op grond van deze documenten de betrokken minderjarige geldig zouden kunnen vertegenwoordigen. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de bewijswaarde van de voorgebrachte documenten door de bestreden beslissing miskend werd noch dat daardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd. Tevens maakt de verzoeker met deze uiteenzetting niet aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn of dat zij vaag, summier en onvoldoende zou zijn.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE